

Daf 54: AN ACTION THAT BRINGS BENEFIT TO THE LAND

דף נ"ד: פעולה שמביאה תועלת לקרקע

We have learned about a few instances of *"Kinyan Chazakah,"* whereby a person takes action regarding a particular property to show that he is the new owner and through that action acquires the land. For example, when a buyer puts up a fence around a field, that individual acquires the land, because only an owner would invest in installing a fence. A person would not just decide to build a fence around a property that does not belong to him.

This *daf* details several actions and stipulates whether or not they establish a *Kinyan Chazakah*. Only actions that bring benefit to the land are regarded as effective forms of *Kinyan Chazakah*. For example, there is the case in which a palm tree was growing on a plot of land and someone chopped off some branches. If the person then stated that he performed that action as a *Kinyan Chazakah* — a sign of intention to acquire the tree — then there would be different results depending on the subjective intention of that person. If he cut off the branches because doing so was beneficial to the blossoming of the tree, then the act of chopping would constitute a *Chazakah*. However, if he acted merely out of a need for the branches, then the chopping down would not establish a *Chazakah*.

How do we determine the reason why he chopped off the branches? If he chopped off branches all around, then he certainly intended to prune the palm and improve it. However, if he chopped off branches from just one side of the tree, then it is clear he cut them down only because he had a need for those branches.

למדנו פעמים אחדות על קנין "חזקה", שאם הקונה עושה בקרקע מעשים שמראים שהוא הבעלים החדש, בכך הוא קונה את הקרקע. למשל, כשהקונה עושה גדרות לשדה - הוא קונה את הקרקע.

בדף זה התלמוד מפרט פעולות אחדות וקובע אם הן חזקה של קנין, או שאינן חזקה של קנין, מפני שרק פעולה שמביאה תועלת לקרקע נחשבת חזקה של קנין. למשל, אם יש חלקת אדמה שצומח בה דקל והגיע אדם וקצץ ענפים מהדקל ועכשיו הוא אומר שהוא עשה קנין חזקה והתכוון לקנות אותו, הדרך תלויה: אם הוא קצץ את הענפים בצורה שמועילה לצמיחת הדקל, מעשה הקציצה הוא מעשה חזקה, אבל אם הוא היה צריך את הענפים ולכן הוא קצץ אותם - אין הדרך נחשב חזקה.

איר יודעים מה הסיבה שהיא קצץ? אם הוא קצץ ענפים בדקל סביב סביב, בודאי הוא התכוון לגזום את הדקל ולהשביח אותו, אבל אם הוא קצץ ענפים רק מצד אחד, ברור שהוא נטל אותם רק מפני שהיה זקוק לענפים.

Daf 55: THE PATH THAT DIVIDED THE FIELD

דף נ"ה: השביל שמחלק את השדה

The *mitzvah* of *Peah* (leaving a corner of the field for the needy) is implemented by having the field owner leave behind part of the crop unharvested, so that poor people are able to take from that produce for themselves. What must a person who owns two fields do? He must set aside one corner in each field for the poor.

A *Mishnah* from *Masechet Peah* appears on this *daf*. It teaches that sometimes there are fields that appear to be one field, but for the purposes of determining *Peah* they are indeed considered two separate fields, and therefore a corner must be set aside in each of them for the needy. For example, suppose there is a field divided by a deep canyon, where the soil is hard and rocky and not suitable for planting. That canyon divides the field into two. The same ruling also applies when a path divides the field. If the path is at least four amot (85 inches) wide, and people traverse it regularly, it technically divides the property into two distinct fields.

מצות פאה מתקיימת על ידי כך שבעל שדה צריך להשאיר חלק מיבול השדה ולא לקצור אותו, כדי שעניים יוכלו לקחת מהיבול לעצמם. מי שיש לו שני שדות, משאיר בכל שדה פאה לעניים. בדף זה מופיעה משנה ממסכת פאה, בה נאמר שלפעמים יש שדות שהיה נראה לכאורה שהם נחשבים שדה אחד לענין מצות פאה, אבל בעצם הם נחשבים שני שדות וצריך להשאיר פאה בכל אחד מהם.

למשל, אם יש שדה שחוצה אותו ערוץ עמוק, והוא בעל קרקע קשה וסלעית שאינה ראויה לזריעה, הרי הוא מחלק את השדה לשנים. אותו הדין קיים גם אם יש שביל שחוצה את השדה - אם השביל רחב לפחות ארבע אמות ועוברים בו אנשים בקביעות, הוא מחלק את השדה לשנים וצריך להותיר פאה בכל חלק של השדה.

DAF 56: THE LANDS PROMISED IN THE BRIT BEN HA'B'TARIM COVENANT

In *Sefer Breisheet*, God promises Avraham Avinu, in the *Brit Bein HaB'tarim*, that his offspring will inherit the lands of ten nations: "The Kenite and the Kenizzite and the Kadmonite and the Hittite and the Perizzite and the Rephaim and the Amorite and the Canaanite and the Girgashite and the Jebusite" (*Breisheet* 15:20-21). However, when *B'nai Yisrael* entered the Land, they conquered only seven nations. The lands of the Kenites, the Kenizzite, and the Kadmonites were not acquired by conquest.

The *Torah* states that, in the future, three *arei miklat* (cities of refuge) will be added to the six already in existence. The Rambam writes that these cities will be added in the days of *Mashiach* in the Kenite, Kenizzite, and Kadmonite lands promised to Avraham Avinu, which we are meant to inherit in the future. These lands had been conquered by Eisav and Lot: Eisav received the land of Edom and Lot obtained Ammon and Moav, which were lands of the Kenites, Kenizzites, and Kadmonites.

דף נ"ז: הָאֲרָצוֹת שֶׁהוֹבְטָחוּ בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים

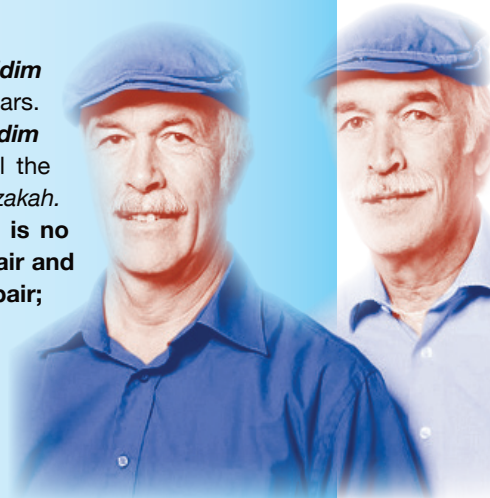
בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים בְּסֵפֶר בְּרֵאשִׁית הַקִּבְ"ה הַבְּטִיחַ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, שְׂזָרְעוּ יִירֶשׁ אֶרֶץ שֶׁל עֶשְׂרֵה עַמִּים: "אֶת הַקֵּינִי וְאֶת הַקֵּנִזִּי וְאֶת הַקַּדְמוֹנִי וְאֶת הַחִתִּי וְאֶת הַפְּרִזִּי וְאֶת הַרְפָּאִים. וְאֶת הָאֱמֹרִי וְאֶת הַכְּנַעֲנִי וְאֶת הַגִּרְגָּשִׁי וְאֶת הַיְבוּסִי". בְּפוֹעַל, כְּשֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ לְאֶרֶץ, הֵם יִרְשׁוּ רַק שִׁבְעָה עַמִּים. אֶת אֲרָצוֹת הָעַמִּים: קֵינִי, קֵנִזִּי וְקַדְמוֹנִי, הֵם לֹא כָּבְשׁוּ.

בְּתוֹרָה נֹאמֵר, שְׁלַעֲתִיד לְבוֹא יוֹסִיפוּ עַל שֵׁשׁ עָרֵי הַמִּקְלָט שֶׁכָּבַר קִימוֹת עוֹד שְׁלוֹשׁ עָרִים. הַרְמַב"ם כּוֹתֵב, שְׁאֵת הָעָרִים הָאֵלוּ יוֹסִיפוּ בִּימֵי מִשְׁחֵי אֲרָצוֹת הַקֵּינִי, הַקֵּנִזִּי וְהַקַּדְמוֹנִי, שֶׁהוֹבְטָחוּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וְאַנְחֵנוּ עוֹד עֲתִידִים לְרִשֵׁת אוֹתָן. בִּינְתֵים יִרְשׁוּ אֶת אוֹתָן הָאֲרָצוֹת, עֶשׂוֹ וְלוֹט: עֶשׂוֹ קִיבַל אֶת אֶרֶץ אֲדוֹם, וְלוֹט - אֶת עַמּוֹן וּמוֹאָב, שֶׁהֵן אֲרָצוֹת הַקֵּינִי, הַקֵּנִזִּי וְהַקַּדְמוֹנִי.

Daf 57: TWO BROTHERS ASKED TO BE WITNESSES

Two brothers are excluded from providing *eidut* (testimony) together in one case, since the *Torah* stipulates that relatives are not permitted to join together as *eidim* (witnesses). However, quirky cases can result in seeming exceptions to the rule. For example: An individual maintained a field, worked it for three years, and ate its fruit. That person could claim that that work constituted proof of ownership of the field. In order to establish a *Chazakah* (presumption of ownership), a person must bring *eidim* who testify that he maintained the field.

However, he is not required to bring one pair of *eidim* who saw him in the field over the course of three years. Instead, he is permitted to bring three pairs of *eidim* (each pair testifying about a different year). All the testimonies together constitute evidence of a *Chazakah*. In this case with multiple pairs of *eidim*, there is no problem if one brother testifies as part of one pair and another brother testifies as part of a different pair; this is not deemed to be two brothers' providing one testimony.

דף נ"ז: שְׁנֵי אֲחִים עֵדִים

שְׁנֵי אֲחִים פְּסוּלִים לְהַעֲיֵד עֵדוֹת יַחַד, כִּי הַתּוֹרָה קוֹבַעַת שְׁקֵרוּבִים אֵינָם יְכוּלִים לְהִצְטַרֵּף לְהִיּוֹת עֵדִים. עִם זֹאת, יְכוּל לְהִיּוֹצֵר גַּם הַמַּצֵּב הַבֶּא: אָדָם שֶׁחֲזַזֵּק בְּשָׂדֵה, עֵבֵד אוֹתוֹ שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וְאָכַל מִפְּרִוֲתָיו, יְכוּל לְטַעוֹן שֶׁהִדְבָּר מֵהֵנָּה הוֹכְחָה שֶׁהַשָּׂדֵה בְּבַעֲלוֹתוֹ. כְּדִי לְהוֹכִיחַ שֵׁישׁ לוֹ חֲזַקָה הוּא צָרִיךְ לְהִבְיֵא עֵדִים שֶׁהוּא אֵכָן הַחֲזִיק בְּשָׂדֵה.

אוֹתוֹ אָדָם לֹא חַיֵּב לְהִבְיֵא דוֹקָא זּוֹג עֵדִים אֶחָד שֶׁרָאוּ אוֹתוֹ בְּשָׂדֵה בְּמִשְׁפָּחָה כָּל שְׁלוֹשׁ הַשָּׁנִים, אֲלֵא אֶפְשֶׁר גַּם לְהִבְיֵא שְׁלוֹשָׁה זּוֹגוֹת עֵדִים, כָּל זּוֹג עַל שָׁנָה אַחֶרֶת - כְּשֶׁנִּקְבַּל אֶת כָּל הָעֵדוּיוֹת בְּדַע שֶׁהוּא הַחֲזִיק שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וַיֵּשׁ לוֹ חֲזַקָה. בְּאוֹפֵן כֵּזֶה אֵין כָּל בְּעִיָּה אִם בְּאֶחָד הַזּוֹגוֹת מֵעִיד אֶחָד, וּבְזוֹג אַחֵר מֵעִיד אֶחָ שָׁנִי, מִפְּנֵי שֶׁאֵין הַדְּבָר נִחְשָׁב שְׁשֵׁנֵי אֲחִים מֵעִידִים עֵדוֹת אַחַת.

DAF 58: RABBI BENA'AH AND MA'ARAT HAMACHPELAH

דף נ"ח: רבי בנאה ומערת המכפלה

Rabbi Bena'ah was accustomed to marking burial places in *Eretz Yisrael*. This was important since standing on a burial site renders one *tamei* (impure). In the era when Jews dealt with sanctified foodstuffs, e.g., *terumah* (portion of produce given to *kohanim*), it was customary to mark burial sites with limestone so that the *terumah* would not accidentally become impure from contact with the site. The *Talmud* teaches that Rabbi Bena'ah once wanted to enter *Ma'arat HaMachpelah* (Cave of the Patriarchs) to check the area of the burial sites inside and to mark the locations of the graves. When he was about to enter the cave, he encountered Eliezer, Avraham Avinu's servant at the entrance. He said to Eliezer: "Please, go to Avraham Avinu and tell him Bena'ah requests permission to enter".

רבי בנאה היה נוהג לציין מקומות קבורה בארץ ישראל, זאת מפני שהעומד מעל מקום קבורה נטמא, ובתקופות שבהן היו עוסקים בטהרות, למשל תרומה, נהגו לציין את מקום הקברים בסיד כדי שלא יטמאו בטעות ממקום הקבורה. התלמוד מספר שפעם אחת רצה רבי בנאה להיכנס למערת המכפלה כדי לבדוק את שטח מקומות הקבורה ולציין מלמעלה היכן הקברים. כשרצה להיכנס לתוך המערה שבה קבורים האבות, הוא פגש בפתח את אליעזר עבד אברהם, ואמר לו: "בבקשה, לך לאברהם אבינו ואמור לו שבנאה מבקש רשות להיכנס".

According to the story, Avraham Avinu invited Rabbi Bena'ah to enter. Rabbi Bena'ah measured the area of the cave and exited. It is interesting to note that on Sunday, the 9th of *Cheshvan*, over 840 years ago, the Rambam was privileged to pray at *Ma'arat HaMachpelah*. During the time he spent in *Eretz Yisrael*, and from then on, the Rambam set for himself the 9th of *Cheshvan* as a *Yom Tov*, a personal holiday.

המשך הסיפור הוא שאברהם אבינו הסכים שיכנס, ואכן רבי בנאה נכנס, מדד את שטח המערה ויצא. מענין לדעת, כי ביום ראשון, ט' בחודש חשוון, לפני למעלה מ-840 שנים, זכה הרמב"ם להתפלל במערת המכפלה, בזמן ששהה בארץ ישראל, ומני-אז הוא קבע לעצמו את ט' בחשוון ליום טוב.

Daf 59: THE DRAINPIPE THAT FLOWS INTO THE NEIGHBOR'S YARD

דף נ"ט: המרזב שזורם לחצר של השכנים

Sometimes, segments of a building that belong to a particular individual might disturb neighbors. If a neighbor complains about a disturbance from another's property, it is necessary to clarify if that building owner has a right to leave the segment of the structure as is. This daf deals with the case of a drainpipe that streams water into the neighbor's yard.

If a person installs such a drainpipe and a neighbor immediately lodges a protest, then the building owner may be obligated to remove the offending drainpipe. However, what would the ruling be if that drainpipe had existed for a long period of time? (Some *Rishonim* stipulate a "long time" means three years.) If the drainpipe had been present for some time, it stands to reason that the neighbors agreed to its existence. Then, the neighbors in that situation cannot compel the removal of the drainpipe.

The *Talmud* also teaches us that there are particular types of drainpipes that neighbors may demand be redirected in order to be less of a bother to them. (Incidentally, concerning the origin of the name "*marzev*" (drainpipe): It is a compound of the words "*mar*," meaning drop, and "*zav*," meaning flow. The word *marzev* means flowing drops (Rashbam).

לפעמים חלקים במבנה השייך לאדם מסוים עלולים להפריע לשכניו. אם השכנים מתלוננים על כך צריך לברר אם יש לאותו אדם זכות להותיר את המבנה כמות שהוא. בדף זה התלמוד עוסק במרזב שיוצאים ממנו מים לתוך חצר של השכנים.

אם אדם קובע מרזב כזה ותכף ומיד מגיעים השכנים וטוענים שהוא מפריע להם, הם צודקים וחובה להסירו. אבל מה הדין אם אותו מרזב כבר קיים תקופה ארוכה (לדעת חלק מהראשונים שלוש שנים)? ובכן, במקרה כזה סביר להניח שהשכנים הסכימו לקיומו של המרזב והם כבר אינם יכולים לבקש להסירו.

עם זאת, לומדים בתלמוד שיש סוגי מרזבים שהשכנים יכולים לדרוש שייעברו אותם לצד אחר, באופן שהוא פחות יפריע להם. אגב, מקור השם "מרזב" - מילה זו מורכבת משתי מילים: "מר", שמשמעה טיפה, "זב", שמשמעה נוזל. מעתה "מרזב" משמעו: מזיל טיפות (רשב"ם).

Daf 60: IN COMMEMORATION OF THE DESTRUCTION

דף ס': זכר לחורבן

On this *daf* we learn a number of enactments by Chazal made in commemoration of the destruction of the *Beit HaMikdash*. For example, when one builds a new house, an area of 1 *amah* by 1 *amah* is left without whitewash. The unfinished portion is typically opposite the entrance of the house; some choose to leave the space above the entrance unpainted.

Additionally, under the *chuppah* at weddings, grooms place ashes on the spot where the head *tefillin* rests. This way, even in times of happiness, we remember the destruction of Jerusalem and the *Beit HaMikdash*. On this *daf*, we also learn about additional rulings made in “commemoration of the destruction” concerning feasts and the wearing of jewelry. Chazal said: “Everyone who mourns over Jerusalem is guaranteed the privilege of seeing the city’s joy in the future”. On this topic, the *navi* Yeshayahu said: “Revel with Jerusalem, all her lovers delight with her, rejoice greatly with her all who mourn over her”.

בדף זה לומדים על מספר תקנות שהורו חז"ל לעשות זכר לחורבן בית המקדש. למשל, בעת שמסידים בית חדש יש להותיר שטח של אמה על אמה (כ-60 ס"מ על 60 ס"מ) בלתי מסויד, זכר לחורבן. את המקום הבלתי מסויד מותרים מול הכניסה לבית, ויש נוהגים להשאיר מקום זה מעל הפתח.

בעת החופה מניחים החתנים על ראשם אפר. את האפר נותנים במקום בו מניחים תפילין של ראש. כך גם בעת השמחה זוכרים את ירושלים ובית המקדש שנחרבו. בדף זה לומדים גם על תקנות נוספות "זכר לחורבן" הקשורות לסעודה וענדת תכשיטים. אמרו חז"ל: כל מי שמתאבל על ירושלים, מובטח לו שיזכה ויראה בשמחתה לעתיד לבוא, ועליו אמר הנביא ישעיהו "שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהביה. שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה".

D'VAR TORAH: PARASHAT EIKEV

דבר תורה: פרשת עקב

The Gemara in *Masechet Berachot* questions the *pasuk* in *Parashat Eikev*: “What does Hashem your God ask of you but to revere God...” Given that reverence of Heaven is very difficult to place upon oneself and to achieve, how then does the Torah downplay it and refer to it as though it is easy to achieve: “How much does Hashem ask of you?” Regarding this question, Rabbi Baruch of Mezhibozh offers a homiletic explanation. With regard to a person who reveres Heaven, God is reckoned halakhically as a “borrower” among the four types of guardians. It is known that a borrower is obligated to guard against any damage to the items they have borrowed, even from unforeseen accidents, which are not their fault. Thus, for one who walks in God’s path and reveres God — God is obliged to guard them well from all harm, injury, and illness.

הגמרא במסכת ברכות שואלת על הפסוק בפרשת עקב: “מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה'...” שהלא יראת שמים היא דבר קשה מאוד לישום ולהשגה, אז כיצד התורה מקלה ראש ואומרת כאלו מדבר בדבר שקל להשיגו: “מה ה' שואל מעמך?” על כך מסביר רבי ברוך ממזיבוז' כי הכוונה על דרך הדרש היא לומר - שאדם שיש בו יראת שמים, הקב"ה נחשב עבורו כדון "שואל" שבארבעת השומרים. שהלא ידוע ששואל חייב לשמר על מה ששאל מכל נזק ואפלו מאנס שמגיע שלא באשמתו וכו', מי שהולך בדרך ה' וירא ממנו - מתחייב הקב"ה לשמר עליו היטב מכל נזק, פגע ומחלה.